

marjan

Een hobbelige weg

"Ik geloof dat we op reis zijn. Soms is de weg een beetje hobbelig." Ze grijnst me breed toe, Lydia. We zitten tegenover elkaar aan tafel. Ze werd tien jaar geleden doof en de doventolk is vandaag niet beschikbaar, dus oogcontact is belangrijk. Lydia vertelt. Dat kan ze heel goed. Schrijven ook. Ooit schreef ze me een verontwaardigde mail, omdat ik in een column had gepleit voor de vrijheid van genonderzoek tijdens de zwangerschap. "Dan had ik niet geleefd," wierp ze me tegen. Want Lydia heeft een gendefect. Haar lichaam kan een eiwit niet aanmaken. En dat heeft gevolgen.

Ze schetst haar leven in grote lijnen: aangezichtsverlamming op haar derde, leukemie op haar vijftiende, meerdere tumoren in haar hoofd, doof geworden op haar 23ste door een tumor op de gehoorzenuw en onlangs nog borstkanker.

"Ik kan zo genieten," zegt Lydia stralend. Ik schiet ervan in de lach. Ik heb de helft van die opsomming nog nauwelijks verwerkt en kijk nu in ogen vol kracht en pret. Ze vertelt over haar nieuwe missie: schrijven. Want toen ze doof werd, kon ze niet meer werken als verloskundige. Met hulp van een schrijftolk interviewde ze haar opa en daarna werkte ze de hele familie af. Op tafel ligt de familiechroniek Weikeuen, dat leest als een trein. Ze is van plan de boeren uit de streek te interviewen, want daar smeken pareltjes van geschiedenissen om te worden

Lydia schreef me ooit een verontwaardigde mail, omdat ik pleitte voor de vrijheid van genonderzoek tijdens de zwangerschap

Schrikken, ja. Maar: 'Deze hobbel gaat ook wel weer lukken. Heb ondertussen alweer vreselijk gelachen en mooie plannen gemaakt,' schrijft ze.

Lydia is op reis. Al 33 jaar. Het einddoel vindt ze niet zo belangrijk. Want van de weg ernaartoe maakt ze een feestje.
www.weikeuen.lopikerkapel.net

Marjan van den Berg -met man, drie dochters en een kleinzoon- is journaliste en kan observeren en luisteren als geen ander. Elke week beschrijft ze een ontmoeting.

vastgelegd. En ze is druk met de promotie van Huis te Vliet in Lopikerkapel. Dat moet in het televisieprogramma van SBS komen, zodat ze het monument met het gewonnen geld kunnen restaureren.

"Daar zijn spannende geheime gangen, beweren ze in het dorp," fluistert Lydia vol drama. We rijden er samen naartoe, ik achter het stuur, Lydia naast me. Zwijgend. Geen oogcontact. Lydia zegt: "Spontaan gebabbeld, dat mis ik het meest."

Twee dagen later mailt ze me. Ze moest naar het ziekenhuis voor nacontrole. Een half jaar geleden was er nog niets te zien en nu zit er weer een hersenvliestumor van twee centimeter. Een oude tumor is opeens ook weer aan het groeien. Opereren misschien. Of toch bestralen.

